

— Мене ли ще пѣдишъ, бре кучи синел — кипна отново Кабака. — Баща си, а? Пфюй! Никакъвъ да се не видишъ макаръ!... Отъ хората ако нѣмашъ срама, баремъ отъ господата!...

— Кога стана кюмюрджия, кога се очерни! — Подхвърли подигравателно Пеню. Но Кабака каточели не чу.

— Не азъ — ти ще си идешъ! — сопна се Кабака срещу сина си. — Хайде! На село!

— Нѣмамъ работа въ село! — рече твърдо Гошо и сѣдна.

— И ти . . . и всички — хайде! — заповѣда Кабака.

— Почакай, като свършимъ! — отвърна злѣчно Бакърджийчето. — Момчета, ставайте!

Изведнѣжъ Кабака махна повелително на пѣждаритѣ и трѣгна къмъ село.

— Добре! — процеди той заканително. — Ще видимъ въ околийското кой е кумъ и кой старъ сватъ. . .

Стана му обидно, една топла вълна на гнѣвъ и накърнено честолюбие полази презъ гърдитѣ му и засѣдна нѣкъде въ тила. Той кроеше какъ да се оплаче за неподчинение на общинска заповѣдъ и колкото повече мислѣше, че е въ правото си да ги накаже за това, толкова по гордо и потвърдо стѣпяше къмъ село.

А момчетата ломѣха вече прегорѣлитѣ стрѣци на царевицата и надъ полето се носѣха отмиренитѣ и огнени звуци на пѣсенята имъ:

„ Свѣтааа да об-но-вимъ“! . . .